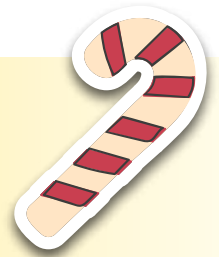

IN DE SCHIJNWERPER

Joke en Pedro Smit: 'Een gebouw dat niet gebruikt wordt is een dooie hoop stenen'

Naast de drukte van een eigen zaak plus vijf kinderen nemen Joke (64) en Pedro (64) Smit graag de tijd om zich belangeloos voor anderen in te zetten. Sinds 1984 wonen ze dichtbij het Regthuys, op Kerkbuurt 27.

Zijn alle kinderen inmiddels de deur uit?

Jannemieke (37), Martijn (34), Sebastiaan (30) en Henny (21) wel. Pieter (22) zit momenteel voor zijn studie in Nepal. We hebben zeven kleinkinderen. J: Op maandag ben ik fulltime oma voor alle zeven. De kleintjes worden om half acht gebracht. Pedro haalt de oudste vier 's middags in Assendelft uit school, brengt ze hier en vertrekt dan weer naar de zaak. Ze kunnen het goed met elkaar vinden. Meerdere tegelijk is makkelijker dan één kind dat de hele tijd iets met oma wil doen. We eten samen, schillen de aardappels, ze helpen met afwassen en afdrogen, heel kneuterig eigenlijk. We blijven hier thuis; zwemles doen ze maar met hun ouders.

Wat voor bedrijf hebben jullie?

P: Transportonderneming Jan Keezer op de Kleine Tocht. Dat is te zeggen: we zijn het aan het afwikkelen, want we hebben het net verkocht. Omdat er geen opvolging is. Door stress en de regeltjescultuur ontstond twee jaar geleden het idee het dan maar te verkopen. Alles wordt overgenomen door Wesseling Logistics. 108 jaar geleden was Jan Keezer met dit bedrijf begonnen en deze maand zat het ook 100 jaar in onze familie. Toen de verkoop rond was heb ik het personeel ingelicht en daarna dacht ik het op een zuipen te zetten. Maar dat voelde niet goed, dus dat heb ik niet gedaan. Terwijl ik geen druppel gedronken had, had ik de volgende

Als je geen tv kijkt, heb je een heleboel tijd

dag een kater alsof ik een hele fles rum leeg gezopen had. Nu overheerst de opluchting. Mijn moeder heeft er ook vrede mee. J: Het bedrijf was als het ware ons eerste kind. Pedro's vader leidde het nog toen we trouwden. We zeggen wel eens: het MKB is geen bedrijf, maar een manier van leven. Behalve als je moet bevallen of

als er iemand doodgaat, draait alles daaromheen. P: Joke is er net zo aan verknocht als ik. Zij deed vier dagen per week de financiële administratie en personeelszaken. Ikzelf werkte door de weeks zo'n 12 uur per dag. Op een gegeven moment mocht ik op zondag niet meer aan het werk zijn.

Jullie maken je ook nog nuttig voor anderen. Wat doe je zoal?

J: Ik doe het landelijk secretariaat van Europa Kinderhulp. Dat is een stichting die het mogelijk maakt om kinderen die het thuis niet goed hebben twee weken naar een vakantiegezin te laten gaan. Dat ze niet hoeven te zorgen, geen verantwoordelijkheid dragen en gewoon even kind kunnen zijn. Het zijn niet alleen Nederlandse kinderen, ze komen ook uit omliggende landen. P: Het grootste gemis bij die kinderen is liefde en aandacht, warmte. J: Vaak hebben de ouders geen netwerk. Als wij werkloos raken, in de bijstand komen en niet meer aan de bak komen, dan is er altijd wel familie die zegt: breng het kind maar bij mij. Dat lijntje is maar heel dun, hoor. Het kan iedereen overkomen. Een van de moeders is na verloop van tijd gaan studeren en werd toen zelf vakantieouder.

Hoe kun je vakantieouder worden?

J: Mensen die zich via de site aanmelden stuur ik het informatieboekje. Als het je wat lijkt komen er twee begeleiders uit je regio bij je thuis voor een intakegesprek. Je moet een Verklaring Omtrent Gedrag aanvragen, twee referenten opgeven en als alles oké is mag je vakantieouder worden. Ik ben daar denk ik zo'n 10 uur per week mee bezig. Meestal even snel tussen de bedrijven door. Als je geen tv kijkt, heb je een heleboel tijd. Pedro zit in het landelijke algemeen bestuur.

Joke, jij zit toch ook in het bestuur van het Regthuys?

Ja, ik ben de voorzitter. We zijn met zijn zessen. Leuk bestuur. Leuke mensen. Als er binnen wat geschilderd moet worden trekken we daar een zaterdag voor uit en gaan aan de slag.

Van de € 7000 subsidie die je jaarlijks krijgt moet de vijfjaarlijkse schilderbeurt worden betaald, en dit jaar nieuwe leien en het timpaan. Je móét dus wel sponsoracties bedenken. Maar als dat dan lukt, heb je daar ook weer zoveel lol in! Ria Koekenbier regelt de artiesten die optreden. Het is geweldig als mensen voor het eerst komen en zeggen: 'Ik fiets hier altijd omheen en nu ben ik eindelijk eens binnen.' Een gebouw dat niet gebruikt wordt is een dooie hoop stenen. Dan kun je er net zo goed een rotonde van maken. We zijn ook heel blij met de huurders beneden: het Hoogheemraadschap en Stijlgenoten. Verder werf ik sponsors voor de Sinterklaasintocht. En maak ik de Westzaanse Uitladder. P: De feestverlichting van de WG wordt per brug door een eigen ploegje vrijwilligers opgehangen.

Heb jij nog tijd voor andere dingen, Pedro?

Ik zing al 17 jaar bij popkoor Vocal Invention in Zaandam. Vijfstemmig, met 90 mensen. Plus bij een ad hoc projectkoor in Assendelft. Joke zingt daar ook in mee.

In de Zaanstreek is een overkoepelend bestuur van de zeven Zaanse katholieke kerken. Vanaf januari behandel ik de bouwzaken: het opknappen van een pastorie of het onderzoek naar de fundering van een kerk. Daarnaast ben ik voorzitter van de Sinterklaascommissie van de WG. Als je weet hoe de hazen lopen wordt het steeds makkelijker om dat te organiseren.

Wat is hierbij jullie drijfveer?

P: Omdat het leuk is om met mensen samen iets voor mekaar te krijgen. En waar andere mensen ook weer gelukkig van worden. J: En dat je verbindt. Je zit met elkaar om de tafel, iemand heeft een idee en dat voer je dan met elkaar uit. Hoe leuk is dat? Soms is het wel veel werk, maar als je dan een plein vol blije mensen ziet, heb je allemaal plezier. Maar als het soms niet gaat zoals ik het wil dan schop ik ook wel eens tegen een deur, hoor.

Jullie hebben veel ervaring met vakantiekinderen waar wat mee is. Ging je met hen anders om dan met je eigen kinderen?

J: Nee. Betrek zo'n kind bij alledaagse dingen. Als je die apart behandelt, eet je elke dag patat of een broodje. Dan ben je verloren. Als jij de regels laat vieren, omdat het bijvoorbeeld vakantie is, dan zitten het vakantiekind én je eigen kinderen óp de tafel en jij zit eronder. Bij sommige drukke kinderen denk ik wel eens: stop eerst eens met suiker en let op de voeding. P: En trek samen één lijn, anders spelen ze je tegen elkaar uit. J: Drie kinderen zijn hier meerdere vakanties geweest. Met twee meiden hebben we nog steeds contact. Sandra zei laatst dat wij altijd haar steuntje in de rug waren. Ze heeft nu een goede baan bij een verzekeringsmaatschappij.

Wat is de kracht van jullie huwelijk?

P: Nou, het schopt en trapt ook wel eens, hoor. Bij ons allebei. We zitten dagelijks op elkaars lip. Als het niet zou klikken ben je gauw uitgekeken. We zijn wel gek op elkaar, ja. J: Klopt. Houden van. En luisteren. En aandacht voor de ander. Zorg. En elkaar een beetje vrijlaten. Soms gaat de een wat harder en is de ander nog niet zover. Ja, en humor is heel belangrijk. Al zijn we nog zo boos, als er één een grap maakt beginnen we te lachen en dan is het ook zo weer over. Maar het allerbelangrijkste is toch wel dat je er voor elkaar bent. P: Accepteer de ander zoals die is. J: Veertig jaar geleden waren we al meteen heel zeker van elkaar: wij gaan trouwen.

Marijke van der Pol

